

κόσμο, αισθάνεται την ανάγκη να απολογηθεί για τη θλιβερή αυτή κατάσταση, που από την πλευρά των επιχειρήσεων είχε έγκαιρα επισημανθεί. Ήδη από την εποχή όπου 8 από τα 10 κουτιά φαρμάκων που καταναλώνουμε ήταν κατασκευασμένα σε ελληνικό εργοστάσιο, ζητούσαμε όχι προνομιακή, αλλά ίση μεταχείριση της παραγωγής έναντι της εισαγωγής, κυρίως από το υπουργείο Εμπορίου που έχει την ευθύνη της εποπτείας των τιμών.

*Είμαστε ξενομανείς
και στην επιλογή
κατανάλωσης
φαρμάκων.*

*Δυο γνωστά ονόματα
του χώρου εκθέτουν
τις απόψεις τους
για την πορεία
της φαρμακοβιομηχανίας
στη χώρα μας*

Δυστυχώς, η προσκόλληση των κρατικών υπηρεσιών στην αγορανομική νοοτροπία και η συνεχής εναλλαγή προσώπων στους πολιτικούς θώκους, σε συνδυασμό με την έλλειψη γνώσης του αντικειμένου και θάρρους για εφαρμογή μιας - έστω μεσοπρόθεσμης - πολιτικής φαρμάκων, άφησαν την κατάσταση να εξελιχθεί ακριβώς όπως την είχαμε προβλέψει: οι εισαγωγές τείνουν να υποκαταστήσουν πλήρως την εγχώρια παραγωγή, η συνολική δαπάνη καλύπτει σε ρυθμούς υπερδιπλάσιους του πληθωρισμού, τα ασφαλιστικά ταμεία διαπιστώνουν υπερβάσεις των προϋπολογισμών τους και το κοινό δικαίως αγανακτεί και διαμαρτύρεται πιστεύοντας κατά παράδοση ότι για όλα φταίει η άπληστη βιομηχανία, τα ξένα κέντρα αποφάσεων, οι κακές πολυεθνικές και ότι τέλος πάντων βοηθάει στην επικάλυψη της βλακώδους συμπεριφοράς μας.

Αλλά ενώ αυτή ήταν και είναι η φορά των πραγμάτων, σημειώθηκε μια πρώτη ίσως λιγότερο γνωστή, αλλά οπωσδήποτε ουσιαστική αντίδραση από τον πρώην γενικό γραμματέα του υπουργείου Εμπορίου Σωκράτη Κοσμίδη, που αποφάσισε χωρίς τυμπανοκρουσίες να κάνει το πρώτο σημαντικό βήμα. Να καταγράψει και να δια φωτίσει όλες τις πλευρές του φαρμακευτικού προβλήματος και μέσα από το «πόρισμα» της πολυπρόσωπης επιτροπής που συγκρότησε να υποδείξει μέτρα αναστροφής. Τα μέτρα αυτά ίσως έχουν χάσει μέρος της επικαιρότητάς τους, αλλά το διαγνωστικό μέρος εξακολουθεί να αποτελεί πλατφόρμα πολιτικού σχεδιασμού και νομίζω ότι διάφορες αποφάσεις που δρομολογούνται τον τελευταίο καιρό έχουν αφηγηρία το «πόρισμα» Κοσμίδη. Την αναγνώριση αυτή θεωρώ ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι στην υπόθεση του φαρμάκου τού την οφείλουμε.

Π. Γιαννακόπουλος: Σαφέστατα και υπάρχει ανταγω-

το '90 σε 55% το '95. Μπροστά λοιπόν στον παραπάνω διαφανόμενο «κίνδυνο» και σε μια εποχή όπου το φάρμακο βρίσκεται στην επικαιρότητα, δύο ισχυροί επιχειρηματίες του χώρου και διαμορφωτές παράλληλα της πολιτικής του φαρμάκου απαντούν στα ερωτήματα της «Α» γύρω από τα τεκταινόμενα στο χώρο αυτό.

Πρόκειται για τον κ. Βασίλη Αλεξάκο, πρόεδρο του Συνδέσμου Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδος, και τον κ. Παύλο Γιαννακόπουλο, πρόεδρο του Συνδέσμου Εισαγωγέων Εμπορικών Αντιπροσώπων.

Σας-ανησυχεί και πόσο το φαινόμενο της μείωσης που υπάρχει στην εγχώρια παραγωγή φαρμάκων;

Β. Αλεξάκος: Με ανησυχεί το ότι αφυπνιζόμαστε με καθυστέρηση τουλάχιστον πέντε ετών και ότι κανείς ούτε από τη δημόσια διοίκηση ούτε από τον πολιτικό